

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 290. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515386951232/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

A engang, mens A tint dæhr, uhd ad e Kjaer aa sie atter e Hoe.* Aa saa komme de hæ Kompen – den samm Staahkelsmand staggrend hen ad e Wajjs imued mæ, aa han had tow Kwinner ifølle maj, aa di had hwæhr aa dem en Ueg o e Røgh, aa et Baan i hwæ Ueg. »Godaw skal I hal« saah A. »De ska Do sjæl ha« saah han. »Hudden haec di Kow ed? Haa Do ett læd hin go idøj silh?« – »Aaaaene!« saah A, »aa I skal indda ha Tak jengang inoh.« – »Tiene Do i den hæ Kon Præjstgoer?« saah han. – »De gjør A« saah A. – »Hø! vedd Do hwa« saah han, »ku Do ett sie aa hæhl mæ di hæ tow Diller mæ dje Grumslinger en Daw øwr; for imuen ska dæ væ Jawt sette wo Folk, aa A vil ett gjahn ha di-hæhr i Viborrehuus; A ska nok hyt mæ sjæl.« – »A ve sie hwa A ka gye« swaahrt A; »læ dem komm hæ søhn let ætte Sengeti te de væjster Huus dæhr, saa skal A fo en Stej terch, aa hjælp dem op o e Hjøstaang – men haar I sjæl no Ehdels aa no Drikkels?« – »De haar ingen Nøe mæ de« saa han, »aa no ve vi gi Dæ Faawal te æ Suel æ wal nier.« – Saa sluntred di aa hen o æ Wajjs te en Jenstægoer, aa om Awtenen kam di rehle nok, aa A hæll di hæ Kwinner aa di hæ Bøhn te den sahn Awten, aa saa lested di aa igjen. – Far A skeltes ve dem, saae æ Kompen: »A vil ælles gjahn faaskyll Dæ de hæ Støk – æ dær ett Nød Do haa mød Løst te?« – »Jah!« saa A »hwa sku de væhr? hm! – de jennest wa Muotens An-Kjestien dær i den Goer, hwor I gik te iaht. Men hinne Foræller vil ett la mæ fo hin, faa di sæjer: A haa faa let, aa de haar A aasse.« – »Hm! Falle!« sæje han, »Do sir ued te aa ha et Pa gue stærk Arrm; de ær en gue Arrepaet, aa hun haa Skjællinger – orn et Par anne Daw ka Do jow faasøgh hudden den Gammel ka væ tesinds. A ska spon te, de bæjst A ha lær.« – De lotted A ætter; faa Skam slaa dem di hæ Rakkere! di ær ett saa mød taavvele. Di ka baadde spoe aa vis igjen, aa di ka gjø baadde Urn aa Godt lissom de ka fall.

A speckelæred o de hæhr en Pa Daww, aa nød aa e Nætter mej, aa saa den tredde Daw, dasked a hen te Muotens. An-Kjestien stod aaljen udden för æ Puet, aa vænt æ Røg te, faa hun wa ve aa glodder en Væg; saa A kam bag po hin, innen hun vedst aa et. »Jæsses! er de Dæ?« rovt hun, »hwo haa Do woer i all di manne Daww?« – »A ha wo hjemm, aa ad æ Mark, aa i æ Hie, lissom de ku byh sæ. Aa no kommer A, aa vil sie te Dæ.« – »A er ett wær aa sie epo« swaahrt hun, aa jow

* Hø hedder Efterslætoen, og Forslætoen Fæ.

der, ude ad Køret at se efter Hoet. Og saa kommer den her Kumpan – den samme Stakkelsmand – stagrende hen ad Vasen imod mig, og han havde to Kvinder i Følge med, og de havde hver af dem en Vugge paa Ryggen og et Barn i hver Vugge. »Goddag skal I have!» sagde jeg. – »Det skal du selv have,» sagde han. »Hvordan har din Ko det? Har du ikke ladet hende gaa i Dy siden?» – »Aa nej!» sagde jeg, »og I skal endda have Tak engang endnu» – »Tjener du i den her Smule Præstegaard?» sagde han. – »Det gør jeg,» sagde jeg. – »Hør! ved du hvad,» sagde han, »kunde du ikke se at hæle mig de her to Diller med deres Grumsinger en Dag over; for i Morgen skal der være Jagt efter vore Folk, og jeg vil ikke gerne have de her i Viborghus; jeg skal nok hytte mig selv.» – »Jeg vil se, hvad jeg kan gøre,» svarede jeg; »lad mig komme her saadan lidt efter Sengecid til det vestre Hus der, saa skal jeg faa en Stige tilrede og hjælpe dem op paa Høstænget – men har I selv nogen Ædelse og nogen Drikkelse?» – »Det har ingen Nød med det,» sagde han, »og nu vil vi give dig Farvel, til Solen er vel nede.» – Saa slentrede de hen paa Vasen til en Enstedgaard, og om Aftenen kom de redelig nok, og jeg hælede de her to Kvinder og de her Børn til den anden Afien, og saa listede de af igen. – Før jeg sküites ved dem, sagde Kumpanen: »Jeg vil ellers gerne forskyde dig det her Stykke – er der ikke noget, du har megen Lyst til?» – »Ja,» sagde jeg, »hvad skulde det være? hm! – det eneste var Mortens Ane Kirstine der i den Gaard, hvor I gik til i Aften. Men hendes Forældre vil ikke lade mig faa hende, for de siger; jeg har for lidt, og det har jeg ogsaa.» – »hm! Farill!» siger han, »du ser ud til at have et Par gode stærke Arme; det er en god Arvepart, og hun har Skillinger – om et Par andre Dage kan du jo forsøge, hvordan den gamle kan være til Sinds. Jeg skal spaane til, det bedste jeg har lært.» – Det lyttede jeg efter; for Skam slaa dem, de her Rakkere! de er ikke saa meget taabelige. De kan baade spaa og vise igen, og de kan gøre baade ondt og godt, ligesom det kan falde.

Jeg spekulerede paa det her et Par Dage og noget af Nætterne med, og saa den tredie Dag daskede jeg hen til Mortens. Ane Kirstine stod alene udenfor Porten og vendte Ryggen til, for hun var ved at glodre en Væg, saa jeg kom bag paa hende, inden hun vidste af det. »Jøsses! er det dig?» raabte hun, »hvor har du været i alle de mange Dage?» – »Jeg har været hjemme og ad Marken og i Heden, ligesom det kunde byde sig. Og nu kommer jeg og vil se til dig.» – »Jeg er ikke værd at se